

Nr. 155
24STE KAMER

155/24/12

2

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUSSEL

STUA

A.R. Nr. 10/7133/A

Overheidsaansprakelijkheid – redelijke termijn

9
Pièce

1 dagvaarding
3 conclusies

Eindvonnis- op tegenspraak

V-EV

IN DE ZAAK:

Aangeboden op

AFSCHRIJF afgeleverd aan
de Belgische Staat
(vrij: art. 260. 2e
wb. registratie)
(G.W. art. 792-1030)

1. De heer [redacted], en
2. Mevrouw [redacted], beiden wonende te [redacted]

Eisers,
Vertegenwoordigd door Mter Rodriguez en Mter Brijs, advocaten te 1080
Brussel, Paalstraat 14;

Niet te registreren

TEGEN:

De ontvanger
Register nr.

12123448

De **Belgische Staat**, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor
Migratie- en Asielbeleid, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg
59b, te 1000 Brussel;

verweerder,
vertegenwoordigd door Mter Matterede, advocaat te 1000 Brussel,
Lakensestraat 123;

* * *

De partijen hebben hun middelen en besluiten voorgedragen in de
openbare terechtzitting.

De volgende procedurestukken maken deel uit van het bundel van de
rechtspleging:

- de gedinginleidende dagvaarding betekend op 31 mei 2010;
- de conclusies voor eisers neergelegd ter griffie op 27/05/11;
- de conclusies voor verweerder neergelegd ter griffie op 11/04/11 en op
29/07/11;

De rechtbank nam tevens kennis van de overtuigingsstukken, met name
één bundel voor elk der partijen.

I. FEITEN

1.

De heer ██████████ is afkomstig uit Irak.

Op 29 mei 2002 diende hij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten onder het alias ██████████, van Iraakse nationaliteit, geboren op 16 mei 1975 te Kirkoeek. Tijdens zijn verhoor verklaarde hij eerst ██████████ te heten, geboren te Kirkoeek op 16 mei 1975, en vervolgens ██████████, geboren op een onbepaalde plaats op 1 april 1975.

Voorheen diende hij een asielaanvraag in in Nederland onder het alias ██████████, geboren te Suleymania in Irak op 1 april 1974, en in Duitsland onder het alias ██████████. Op 15 oktober 2002 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf op basis van het bedrieglijk karakter van de aanvraag, met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd bevestigd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 2 december 2002. Op 18 april 2004 werd nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan de heer ██████████.

2.

Mevrouw ██████████, van Oekraïense nationaliteit, diende een asielaanvraag in op 29 mei 2002. Haar asielaanvraag werd geweigerd op 15 oktober 2002. Deze beslissing werd bevestigd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 5 december 2002.

3.

Op 1 oktober 2004 dienden de heer ██████████ onder het alias ██████████, geboren op 16 mei 1975 te Shakhawan, Irak, en mevrouw ██████████ een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9 § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De heer ██████████ verklaarde te kampen met ernstige medische problemen die een terugkeer naar Irak onmogelijk maakten, en voegde medische attesten bij, met name een attest van dokter Cooremans, een verslag van Dr. De Loecker, psychiater, van 24 september 2004 en een verklaring van het CAW van 5 augustus 2004.

Mevrouw ██████████ verklaarde ernstige medische problemen te ondervinden waarvoor zij in Oekraïne onvoldoende behandeld kan worden. Zij voegde medische attesten bij haar aanvraag.

Op 20 maart 2006 maakte de Dienst Vreemdelingenzaken twee exemplaren over van het type medische attest van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat door de behandelende arts diende te worden ingevuld binnen vier weken met het oog op een verblijfsverlenging.

Op 24 maart 2006 vulde dokter Cooremans het type medisch attest in voor de heer ██████████.

Op 7 april 2006 verzocht de raadsman van de heer ██████ en mevrouw ██████ om een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten, voor de heer ██████ gelet op zijn ernstige psychiatrische problemen en onmogelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst, en voor mevrouw ██████ gelet op haar huwelijk met de heer ██████.

Bij brief van 2 mei 2006 drong de toenmalige advocate van de heer ██████ en mevrouw ██████ aan op een behandeling bij voorrang van de verwante dossiers, gelet op de bijzonder ernstige psychomedische toestand van de heer ██████, en verzocht zij een recent medisch attest te willen voegen aan zijn dossier.

Op 10 mei 2006 drong ook het OCMW van Haacht aan op een spoedige behandeling van het dossier van de heer ██████.

Op 18 juli 2006 stelde de Dienst Vreemdelingenzaken de heer ██████ in kennis van het feit dat een arts werd aangeduid om over te gaan tot een medisch onderzoek, en werd meegedeeld dat hij door de arts zou worden ingelicht van de datum van het onderzoek. Op 24 augustus 2006 werd de heer ██████ onderzocht. Tijdens de raadpleging werden enkele recente stukken overgemaakt, evenals briefwisseling van de Nederlandse advocaat. In een verslag van 4 september 2006 bevestigde de door de Dienst Vreemdelingenzaken aangezochte arts dat de heer ██████ leed aan een post traumatisch stress syndroom, hij hiervoor wordt behandeld in België, deze behandeling nog maanden zou duren, en hij voorheen niet werd behandeld in Irak. De heer ██████ zou volgens deze arts ook kunnen reizen, zij het onder begeleiding van een psychiatrisch verpleegkundige. Op de vragen naar het bestaan van de nodige zorgen in het land van herkomst en de financiële toegankelijkheid ervan diende Amman te worden ondervraagd. De arts besloot dat het antwoord van Amman diende te worden afgewacht alvorens kon worden geadviseerd over een terugkeer naar het land van herkomst.

Bij e-mails van 7 december 2006, 5 juni 2007 en 16 augustus 2007 drong de toenmalige advocate van de heer ██████ aan op een snelle beslissing. In deze laatste e-mail benadrukte zij dat haar cliënte te einde raad was.

De Belgische Staat voert aan dat ambtenaar-geneesheer Goorts op 20 augustus 2007 werd aangeschreven met de vraag advies te willen verlenen in de medische dossiers van eisers.

Op 15 december 2007 verzond de Dienst Vreemdelingenzaken een herinnering aan mevrouw ██████ met vraag het typeattest in te vullen. Op 19 december 2007 maakte mevrouw ██████ het gevraagde attest over.

Op 8 december 2008 meldde de Algemene Directie Vreemdelingenzaken aan de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dat de identiteitsgegevens van de heer ██████ werden gewijzigd op basis van een geldig paspoort, en hem een nieuw nationaal nummer werd toegekend. Volgens dit paspoort, uitgegeven door de Republiek Irak op 25 februari 2008, identificeerde eiser zich als ██████ geboren in Irak op 22 mei 1973.

Op 1 december 2009 maakten de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] een aanvulling van hun aanvraag tot machtiging van verblijf conform artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen over, op basis van de instructies van juli 2009 met betrekking tot het oude artikel 9.3 en het artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Zij voeren aan te voldoen aan de voorwaarde van duurzame lokale verankering, vijf jaar onderbroken verblijf en geloofwaardige pogingen om wettig verblijf te bekomen voor 18 maart 2008. De heer [REDACTED] verklaarde te zijn geboren op 22 mei 1973 in Al Tamim, Irak.

Bij brief van 11 maart 2010 stelde de raadsman van eisers de Belgische Staat in gebreke om een beslissing te nemen, nu de behandelingstermijn onredelijk lang was geworden.

Bij exploit betekend op 31 mei 2010 dagvaardden eisers de Belgische Staat. Hun vordering strekte er onder meer toe de Belgische Staat te horen veroordelen tot het nemen van een beslissing onder verbeurte van een dwangsom.

Op 2 juni 2010 werden eisers op basis van hun aanvragen van 1 oktober 2004 in toepassing van artikel 9, lid 3 van de wet van 15 december 1980 gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur.

II. VOORWERP VAN DE VORDERINGEN

4.

De oorspronkelijke vordering van eisers strekt ertoe:

- te horen zeggen voor recht dat de houding van de Belgische Staat of het door hem aangestelde bevoegde orgaan om geen beslissing te nemen binnen een periode van meer dan vijfeneenhalf jaar omtrent de aanvraag tot machtiging van verblijf van verzoekers ingediend op grond van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een fout uitmaakt in de zin van de artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek;
- de Belgische Staat te horen veroordelen tot het nemen van een beslissing inzake de aanvragen tot machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9.3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, binnen een termijn van vijftien dagen na betekening van het tussen te komen vonnis en dit op straffe van verbeurte van een dwangsom van 250 euro per dag vertraging;
- de Belgische Staat te horen veroordelen tot betaling aan hen van een schadevergoeding, ex aequo et bono begroot op 10.500 euro, de vergoedende interesten vanaf de gemiddelde datum, de gerechtelijke interesten en de kosten, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding, begroot op 2500 euro;
- dit alles bij vonnis voorlopig uitvoerbaar te verklaren, niettegenstaande elk verhaal en zonder borgstelling noch aanbod van kantonnement.

In conclusies vorderen eisers:

- vooraleer recht te doen, voor zover dit niet spontaan zou gebeuren in de loop van de procedure, de Belgische Staat te veroordelen tot het overleggen aan eisers en de rechtbank van het administratief dossier;

-te horen zeggen voor recht dat de houding van de Belgische Staat of het door hem aangestelde bevoegde orgaan om geen beslissing te nemen binnen een periode van meer dan vijfeneenhalf jaar omtrent de aanvraag tot machtiging van verblijf van verzoekers ingediend op grond van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een fout uitmaakt in de zin van de artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek;

-de Belgische Staat te horen veroordelen tot betaling aan hen van een schadevergoeding, ex aequo et bono begroot op 10.500 euro, de vergoedende interesten vanaf de gemiddelde datum, de gerechtelijke interesten en de kosten, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding, begroot op 2000 euro;

5.

De Belgische Staat besluit tot de onontvankelijkheid, minstens ongegrondheid van de vordering, en tot de veroordeling van de heer Mehdi tot de kosten, begroot op 1200 euro rechtsplegingsvergoeding.

III. BEOORDELING

A. Rechtsmacht en ontvankelijkheid

6.

De oorspronkelijke vordering van eisers die ertoe strekte de Belgische Staat te horen veroordelen tot het nemen van een beslissing inzake de aanvragen tot machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9.3 van de de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, binnen een termijn van vijftien dagen na betekening van het tussen te komen vonnis en dit op straffe van verbeurte van een dwangsom van 250 euro per dag vertraging, is, zonder voorwerp, aangezien deze beslissingen inmiddels werden genomen, zij het na de dagvaarding.

De Belgische Staat en eisers leggen beiden een uitvoerig stukkenbundel neer. Eisers bewijzen niet dat het door de Belgische Staat neergelegde administratief dossier, aangevuld met de door hem gevoegde stukken, onvolledig is, en de overlegging van bijkomende stukken nodig is. De vordering van eisers tot overlegging van het administratief dossier is zonder voorwerp.

7.

De Belgische Staat voert aan dat de vreemdeling die gemachtigd wordt tot verblijf in het kader van de wet van 15 december 1980, wordt geacht te genieten van een gunstmaatregel, en geen schadevergoeding kan worden toegekend bij gebrek aan enig subjectief recht.

De vordering van eisers strekt er echter niet toe de Belgische Staat te horen veroordelen hen een machtiging tot verblijf te horen verlenen. De vraag of eisers op dit gebied rechten kunnen putten uit hun illegaal verblijf is niet aan de orde.

Zij voeren aan schade te hebben geleden, bestaande onder meer uit ernstig inkomstenverlies, en morele schade gelet op de permanente onzekerheid waarin zij zich jarenlang hebben bevonden, de ernstige weerslag op hun emotionele en medische toestand en de onmogelijkheid het land te verlaten

en te reizen, gelet op de fout van de Belgische Staat die erin zou hebben bestaan geen beslissing te hebben genomen over hun aanvraag tot regularisatie binnen een redelijke termijn.

Het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van de vordering van eisers bestaat bijgevolg uit het herstel van de morele en materiële schade die zij stellen te hebben geleden ten gevolge van de fout van de Belgische Staat, op grond van de artikelen 1382 en 1383 van het Burgerlijk Wetboek.

De rechterlijke macht is bevoegd om de door de overheid bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid begane onrechtmatige aantasting van een subjectief recht zowel te voorkomen als te vergoeden (zie onder meer in die zin Cass. 19 april 1991, AR 7140, nr. 436; Cass. 14 januari 1994, A.R. C.93.0255.N, nr. 20; Cass. 5 mei 2000, C990013N; Cass. 4 maart 2004, C030346N en Cass. 24 november 2005, C040317N, www.cass.be). De bevoegdheid om over deze vordering te oordelen komt toe aan de rechterlijke macht (zie tevens Luik 10 januari 2008, *RGAR* nr. 4, 2009, p. 14.503).

Het feit dat een eventuele overschrijding van de redelijke termijn geen recht op verblijf doet ontstaan, zoals terecht wordt aangevoerd door de Belgische Staat, belet niet dat een persoon over wiens aanvraag niet tijdig wordt beslist schade kan leiden die voor vergoeding in aanmerking komt op grond van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek.

8.

De Belgische Staat voert aan dat de vordering van eisers tot toekenning van een schadevergoeding onontvankelijk is, nu zij geen rechten zouden kunnen putten uit een illegaal verblijf.

De krenking van een rechtmatig belang vormt een noodzakelijke maar voldoende voorwaarde voor de ontvankelijkheid van een vordering tot schadeloosstelling op grond van onrechtmatige daad (zie in die zin onder meer Cass. 3 oktober 1997, Arr. Cass. 1997, 921).

Hierbij dient een onderscheid te worden gemaakt tussen het geval waarin de schade waarvoor vergoeding wordt gevorderd bestaat in een onrechtmatig voordeel, en het geval waarin de schade waarvoor vergoeding wordt gevorderd op zichzelf niet onrechtmatig is, al bevindt de benadeelde zich in een ongeoorloofde situatie.

Diegene die het behoud van een toestand in strijd met de openbare orde nastreeft, of die vergoeding vordert voor het verlies van een onrechtmatig voordeel of een herstel van winst uit een onrechtmatige toestand, heeft niet het vereiste rechtmatige belang.

De vordering van eisers strekt er echter niet toe een onrechtmatige toestand in stand te houden, maar wel de schade die zij hebben geleden door een beweerde fout van de Belgische Staat bestaande uit het niet nemen van een beslissing over hun aanvraag, ingediend op grond van de wet van 15 december 1980, binnen een redelijke termijn.

Eisers hebben een rechtmatig belang bij hun vordering.

B. Gegrondheid

B.1. Fout

9.

De Belgische Staat is, net als alle burgers, onderworpen aan de rechtsregels, inzonderheid die welke betrekking hebben op de vergoeding van schade ten gevolge van fouten waardoor de subjectieve rechten en gewettigde belangen van personen worden aangetast. Geen enkele grondwettelijke of wettelijke bepaling of algemeen beginsel stelt de administratieve overheid in de uitoefening van haar bevoegdheid vrij van de verplichtingen die door de artikelen 1382 en 1383 van het Burgerlijk Wetboek, inclusief de daar beschreven zorgvuldigheidsplicht, wordt opgelegd.

Artikel 6.1. van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens houdt in dat iedereen, bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen recht heeft op een behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn.

De vereiste van een redelijke uitspraak binnen een redelijke termijn vormt echter een algemeen rechtsbeginsel met een ruimer toepassingsgebied dan enkel geschillen over burgerlijke rechten en verplichtingen (zie in die zin onder meer S. LUST, "Straatsburg arrest over trage Franse administratieve rechtspraak leerrijk voor Belgische Raad van State", *Juristenkrant*, nr. 37, 2001, 10; in dezelfde zin in Nederland: Raad van State Nederland, nummer 2007.04652/1 van 3 december 2008 en 2009.01381/1/H2 van 5 augustus 2009 www.raadvanstate.nl). Ook administratieve beslissingen moeten binnen een redelijke termijn worden genomen. Deze vereiste is als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing op alle bestuurlijke instanties (zie inzake vreemdelingen- en vluchtelingenzaken onder meer R.v.St. nr. 50.837, 20 december 1994, www.raadvanstate.be; R.v.St. nr. 43.808, 13 juli 1993, www.raadvanstate.be; Rb. Charleroi 15 september 2002, *JLMB* 1994, 270; Rb. Hoei, 17 januari 2005, *Journ. Proc.* 2005, afl. 497, 28; *Kort. Ged.* Rb. Brussel 6 mei 1999, *T. Vreemd* 1998, 371; Rb. Brussel nr. 2003/4378/A, 15 april 2005; *T. Vreemd* 2005, afl. 3, 223; Brussel nr. 05/1485 van 14 februari 2008, *T. Vreemd* 2008, afl. 2, 133; Cass. 20 juni 1997, AR C.96.0195.N, www.cass.be).

10.

De redelijke termijn dient in concreto te worden beoordeeld, rekening houdend met het belang of het dringend karakter van de zaak, haar complexiteit, en het gedrag van het bestuur of de bestuurde.

Tussen de aanvraag en de beslissing verliep vijftien maanden.

De Belgische Staat voert aan dat deze termijn te wijten is aan het eigen gedrag van eisers, daar waar zij geen gebruik maakten van het standaardformulier, mevrouw ~~XXXXXXXXXX~~ twintig maanden wachtte alvorens het ingevulde standaardformulier over te maken, en de heer Sardar pas op 8 december 2008 zijn werkelijke identiteit meedeelde. De Belgische Staat verwijst naar de hulp die eisers mochten ontvangen van het OCMW te Haacht en naar het grote aantal te behandelen dossiers

De Belgische Staat bewijst niet dat eisers zelf onzorgvuldig handelden door bij hun aanvraag geen gebruik te maken van een standaardformulier. Uit de

door eisers voorgelegde aanvragen blijkt dat zij werden gestaafd met uitvoerige medische attesten, waaruit de medische grondslagen waarop zij hun aanvraag stoelden reeds duidelijk bleken. Anderhalf jaar verstreek alvorens de Belgische Staat eisers verzocht om een door haar voorgesteld standaardformulier in te vullen.

Mevrouw ~~Coltchanka~~ handelde zelf onzorgvuldig door twintig maanden te wachten alvorens het ingevulde standaardformulier over te maken aan de Belgische Staat. Zij kon zich nochtans niet onbewust zijn van het belang hiervan, nu zij uitdrukkelijk werd uitgenodigd dit formulier in te vullen binnen een termijn van vier weken, en haar echtgenoot hiertoe wel was overgegaan. Het behoort eisers toe om in te staan voor de volledigheid van hun dossier. De Belgische Staat kan worden bijgetreden waar hij aanvoert dat deze onzorgvuldigheid vanwege mevrouw ~~Coltchanka~~ tevens een invloed had op de behandeling van het dossier van de heer ~~Sardar~~, nu beiden zich in hun aanvraag tevens beriepen op hun huwelijk, en het feit dat zij zouden worden gescheiden zo één van beiden zou worden teruggestuurd naar het land van herkomst.

Op 19 december 2007 beschikte de Belgische Staat over het volledige dossier van de heer ~~Sardar~~ en mevrouw ~~Coltchanka~~. De heer ~~Sardar~~ was op dat ogenblik bovendien reeds onderzocht door de arts aangesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken. De Belgische Staat toont niet aan dat tussen 19 december 2007 en de dagvaarding door eisers op 31 mei 2010 enige onderzoeksdaad werd gesteld. Zo werd mevrouw ~~Coltchanka~~ nooit opgeroepen voor een medisch onderzoek, en worden geen stukken voorgelegd waaruit blijkt dat verder onderzoek werd gedaan naar de toestand in Irak. De Belgische Staat biedt geen afdoende verantwoording voor dit stilzitten.

De Belgische Staat maakt niet aannemelijk dat het feit dat de heer ~~Sardar~~ pas op 8 december 2008 zijn ware identiteit meedeelde enige invloed had op de behandelingstermijn. De wet vereiste niet dat een geldig identiteitsdocument zou worden voorgelegd bij het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9.3 van de wet. De heer ~~Sardar~~ had bovendien van bij aanvang verklaard afkomstig te zijn uit Irak. De Belgische Staat maakt niet aannemelijk dat bij het bepalen of een behandeling mogelijk is in het land van herkomst een onderscheid zou worden gemaakt per regio, noch maakt zij aannemelijk dat een dergelijk onderzoek ooit zou zijn uitgevoerd.

Zelfs nadat de Belgische Staat over de identiteitsgegevens van de heer ~~Sardar~~, de medische attesten volgens het standaardformulier en de resultaten van het medisch onderzoek van de heer ~~Sardar~~ beschikte, duurde het nog anderhalf jaar alvorens een beslissing werd genomen, en dit pas nadat hiertoe een dagvaarding in rechte was betekend. Hiervoor wordt geen verklaring geboden.

Zowel de opeenvolgende raadslieden van eisers, als het OCMW van Haacht drongen reeds sedert 2006 aan op een behandeling bij voorrang van het dossier, gelet op de ernstige psychiatrische problemen van de heer ~~Sardar~~.

De grote toevloed van dossiers kan een dergelijke lange behandelingstermijn niet verantwoorden, des te meer nu uit het overzicht van nieuwe en behandelde dossiers uit de periode van 2000 tot op heden

blijkt dat het grote aantal dossiers een constante is, nog versterkt door de gevolgen van de opeenvolgende regularisatiecampagnes. De Belgische Staat is ertoe gehouden zich zo te organiseren dat zij haar verplichtingen kan naleven, onder meer wat de behandeling van zaken binnen een redelijke termijn betreft.

De zaak vertoonde geen bijzondere complexiteit.

Gelet op het belang van deze zaak voor eisers, de beperkte complexiteit en het onverklaarbare stilzitten van de Belgische Staat tussen het indienen van de aanvraag en het verzoek om een standaardformulier in te vullen, en tussen het overmaken van de nodige informatie en de uiteindelijke beslissing, oordeelt de rechtbank dat de redelijke termijn bij de behandeling van de aanvragen van eisers werd overschreden.

De Belgische Staat handelde foutief in de zin van artikel 1382 en 1383 van het Burgerlijk Wetboek, door het niet behandelen van de aanvragen van eisers binnen een redelijke termijn.

B.2. Schade en causaal verband

11.

Uit de door de Belgische Staat voorgelegde stukken blijkt dat eisers gedurende de behandelingstermijn niet aan hun lot werden overgelaten. Zij genoten financiële tussenkomst, verbleven in een woning ter beschikking gesteld door het OCMW, en ontvingen beiden de nodige medische verzorging. Eisers maken niet aannemelijk dat deze medische verzorging verschilt van deze die zij zouden hebben ontvangen bij een eerdere positieve beslissing of dat hun medische toestand zou hebben geleden onder de vertraging.

De beweerde schade bestaande uit de onmogelijkheid om een inkomen te verwerven uit arbeid is louter hypothetisch, gelet op de medische problematiek van eisers, en de afwezigheid van enig bewijs dat zij sedert het ontvangen van een machtiging tot verblijf in juni 2010 arbeid hebben verricht.

Eisers hebben echter morele schade geleden, gelet op de onzekerheid waarin zij jaren hebben geleefd, en gelet op de beperking van hun mogelijkheden om hun land te verlaten en te reizen, in de mate hun medische toestand dit toeliet.

Een schadevergoeding ex aequo et bono begroot op 3000 euro kan worden toegekend. Vergoedende interesten kunnen worden toegekend vanaf de gemiddelde datum, bepaald op 2 augustus 2007.

C. Gerechtskosten

12.

Op verzoek van een van de partijen en op een met bijzondere redenen omklede beslissing, kan de rechter bij toepassing van artikel 7 van de Wet de rechtsplegingsvergoeding vermeerderen of verminderen, zonder de door de Koning bepaalde minimum- en maximumbedragen te overschrijden.

Bij zijn beoordeling houdt de rechter rekening met de financiële draagkracht van de verliezende partij om het bedrag van de vergoeding te verminderen, de complexiteit van de zaak, de contractueel bepaalde vergoedingen voor de in het gelijk gestelde partij en het kennelijk onredelijk karakter van de situatie.

De beperkte financiële draagkracht van één van de partijen kan er slechts toe leiden dat de rechtsplegingsvergoeding waartoe deze partij zou worden veroordeeld kan worden verminderd, maar verantwoordt niet dat een verhoogde rechtsplegingsvergoeding wordt toegekend in het voordeel van deze partij.

De huidige zaak was niet complex, zodat er geen reden is om een verhoogde rechtsplegingsvergoeding toe te kennen.

Eisers bewijzen ten slotte niet dat de Belgische Staat, die korte tijd na dagvaarding reeds overging tot de gedeeltelijke uitvoering van het gevorderde, zich kennelijk onredelijk gedroeg.

Er is geen reden om af te wijken van de geïndexeerde basisrechtsplegingsvergoeding, rekening houdend met het bedrag gevorderd in laatste conclusies begroot op 1210 euro.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK,

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, zoals gewijzigd,

Rechtsprekend in eerste aanleg, op tegenspraak, alle strijdige en meeromvattende conclusies verwerpend,

Stelt vast dat de vordering van eisers zonder voorwerp is, in de mate zij ertoe strekt de Belgische Staat te horen veroordelen tot het nemen van een beslissing op straffe van een dwangsom, en in de mate zij ertoe strekt de Belgische Staat te veroordelen tot het voorleggen van het administratief dossier.

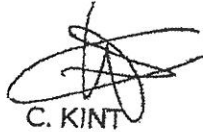
Verklaart de vordering van eisers ontvankelijk voor het overige, en gedeeltelijk gegrond als hierna bepaald :

Veroordeelt de Belgische Staat tot betaling aan eisers van een schadevergoeding, ex aequo et bono begroot op 3000 euro, vermeerderd met de vergoedende interesten aan de wettelijke interestvoet vanaf 2 augustus 2007 en de gerechtelijke interesten aan de wettelijke interestvoet vanaf heden.

Veroordeelt de Belgische Staat tot de kosten van het geding, in hoofde van eisers begroot op 206,47 euro (dagvaardingskosten) + 1210 euro rechtsplegingsvergoeding en in hoofde van de Belgische Staat op 1210 euro rechtsplegingsvergoeding.

Aldus gevonnist en uitgesproken ter openbare terechtzitting van de vierentwintigste kamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel,

Op 8 juni 2012
waar aanwezig waren en zitting namen:
Hilde Vanparys, alleenzettelend rechter,
Cathy Kint, griffier

C. KINT

H. VANPARYS

